

za jízdy stále dával výstražná znamení, nýbrž má je dáti, jen když jest toho třeba a včas; zařídil-li si tedy řidič auta jízdu tak, že na křižovatkách a na jiných nepřehledných místech i bez výstražného znamení lze se vyvarovati nehodě, není třeba, by dával znamení. O tom, že žalovaný jel po levé straně ulice ve směru své jízdy, nemůže býti pochybnosti, an žalobce, byv sražen s chodníku po levé straně auta, upadl na chladič přijíždějícího auta. Ostatně odvolací soud neshledal podstatnou vadu řízení v tom, že první soud neučinil zjištění, zda bylo dáno výstražné znamení a zda auto jelo po levé straně a z toho důvodu také nezrušil rozsudek prvního soudu. Otázkou však, zda škodnou událost nebylo lze dovozovati z povahy silostroje nebo ze zvláštního způsobu, ze selhání nebo z nedostatku jeho činnosti, zabýval se první soud, a, připojiv se k posudku znalce, dospěl k přesvědčení, že škodnou událost nelze vyvozovati z této příčiny. Nelze přehlédnouti, že zákon má na zřeteli škodné příhody, jež třeba nelze předvídati a zameziti, jež jsou však událostmi v provozu silostrojů obvykle se přiházejícími, mají příčinu ve zvláštní povaze provozu a vznikají v provozu samém, jež tedy nejsou způsobeny jediné a vylučně příčinami z venčí se přiházejícími (prasknutí pneumatiky, porouchání stroje, selhání činnosti stroje, smyk), dále zvláštní povahu silostroje, při jehož provozu došlo k úrazu (pestrý nátěr, oslňující reflektory a pod. srov. dův. zprávu k první vlád. předloze č. 2068 příl. k těsnopis. prot. posl. sněmovny vídeňské XVII sese 1904, vysvětlivky k 2 vlád. předl. č. 2 příl. k těsnop. prot. panské sněm. vídeňské XVII sese 1907). Příhoda nebo taková vada ve sporu nebyla tvrzena, a nic nevyšlo najevo, z čeho by se mohlo dovozovati, že škodná událost byla způsobena takovou příčinou. Usoudil-li tedy odvolací soud jen z toho, že žalovaný netvrdil výslovně, že nehodu žalobcovu nelze sváděti na povahu vozidla nebo zvláštní způsob, selhání nebo nedostatky výkonnosti, že je řidič za škodu žalobci vzešlou z části zodpovědný a že proto třeba zabývat se výší uplatněných nároků, neposoudil věc správně.

Čís. 10657.

Postup pohledávky, o níž jest zahájen spor mezi postupitelem a postoupeným dlužníkem, pro případ, že postupitel ve sporu zvítězí, není postupem pod výminkou. Soudní smír, jímž byla pak pohledávka ve sporu uznána, jest v rozsahu smíru vítězstvím postupitele ve sporu a působí jako kumulativní novace i ve prospěch postupníka.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, Rv II 189/30).

Žalovanému byla proti Františku K-ovi povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky 10.000 Kč, jež příslušela dlužníku proti Aloisu K-ovi, a to na základě soudního smíru, uzavřeného dne 17. prosince 1928 ve sporu. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se Jan F. nepřipustnosti exekuce na pohledávku, tvrdě, že mu František K. dne 25. září 1928 postoupil onu pohledávku 10.000 Kč. Procesní soud

prvé stolice uznal podle žaloby mimo jiné z těchto důvodů: Námitka žalované strany, že pohledávka ze smíru nebyla žalující straně postoupena, jest bezpodstatná. Zjištěno jest sice postupní listinou, že pohledávka, kterou měl František K. za Aloisem K-em, byla postoupena již dne 25. září 1928, kdežto smír mezi oběma stranami uzavřen byl teprve dne 19. prosince 1928, avšak v platném právu uznáno jest zcizení rei litigiosae s účinky soukromoprávními za sporu (§ 234 c. ř. s.) a mylný jest i další názor žalované strany, že smírem pohledávka Františka K-a teprve vznikla. Vždyť novace má ráz nejen privativní, nýbrž i kumulativní, a v souzeném případě byla žalované straně postoupena táž pohledávka, která byla zažalována, o které ve sporu jednáno, a která pak smírem ze dne 19. prosince 1928 byla jen utvrzena. Vždyť žalována byla pohledávka Kč 10.000 z důvodu navrácení kupní ceny, ve stejné výši a z téhož důvodu byla Františku K-ovi ve smíru přiznána, takže smír jest vlastně podrobením se žalobnímu nároku. Má proto soud za prokázáno, že pohledávka Františka K-a, byvši řádně žalující straně postoupena, stala se vlastnictvím žalující strany a jest proto vedení exekuce na tuto pohledávku ve smyslu § 37 ex. ř. nepřípustné. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y : Není správný názor odvolání, že pohledávka původní zažalovaná postupitelem a pohledávka ze smíru nejsou totožné a že pohledávka ze smíru nemohla býti žalobci postoupena, poněvadž jí v čase postupu ještě nebylo. Již z ustanovení poslední věty § 1379 obč. zák. plyne, že řečený smír má ráz kumulativní, nikoliv privativní a není pochybnosti ani o tom, že postoupená pohledávka smírem nezanikla, by jím pozbyl postup účinnosti. Poněkud jiný by býval právní stav, kdyby postupitel byl smírem získal méně, než co žalobci postoupil, poněvadž žalobce by pak v poměru k postupiteli nebyl povinen smír ujednaný bez jeho souhlasu uznati, ale v souzeném případě získal smírem právě tolik, kolik postupitel postoupil žalobci, takže i tato obtíž je tu vyloučena. Neopovídá skutečnosti, že napadený rozsudek vychází z názoru, že smír, o nějž tu běží, má zároveň ráz novace privativní a kumulativní, poněvadž rozsudek jen všeobecně uvádí, že novace může míti ráz kumulativní i ráz privativní, ale výslovně správně zdůrazňuje, že novace, již se zabývá, má ráz jen kumulativní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Pokud jde o právní posouzení věci, dovozuje dovolatel: 1. že postup pohledávky Františkem K-em Janu F-ovi byl podmíněným, že byl vázán na podmínku vítězství Františka K-a ve sporu Ck II a 503/28 a že smír ve sporu tom uzavřený není vítězstvím ani té ani oné strany, a 3. že původní sporný právní poměr mezi Františkem K-em a Aloisem K-em byl smírem ze dne 17. prosince 1928 prohlášen za zrušený, že tento smír nemá povahu novace kumulativní podle § 1379 obč. zák., nýbrž že jest v něm spatřovati narovnání podle § 1380 obč. zák., že jím zabavená pohledávka teprve vznikla a nemohla tedy před tím býti postoupena za-

lobci. S dovolatelovými právními vývody nelze souhlasiti. Ze zjištění prvního soudu, že František K. řekl Janu F-ovi, že mu postupuje svou pohledávku za Aloisem K-em pro případ vítězství ve sporu, neplyne ještě, že se postup stal pod výminkou ve smyslu §§ 897, 696 obč. zák., a odvolací soud výstižně vyložil, že šlo ve skutečnosti o samozřejmý předpoklad. Ani v postupní listině ze dne 25. září 1928, jež byla hned potom sepsána a Františkem K-em podepsána, není o nějaké výmince postupu zmínky. Ostatně smír uzavřený ve sporu Ck II a 503/28 byl pro Františka K-a ve skutečnosti vítězstvím co do částky 10.000 Kč, o kterou jde, neboť se jím Alois K. zavázal, že vrátí Františku K-ovi 10.000 Kč, to jest stejnou částku, jež byla zažalována. Nejvyšší soud schvaluje také názor nižších soudů, že soudním smírem co do částky 10.000 Kč byla dosavadní obligace mezi Františkem K-em a Aloisem K-em beze změny v právním důvodu a ve věci hlavní utvrzena zřízením nové obligace nesoucí se k témuž plnění, že tudíž šlo o platební slib, novaci kumulativní, pro kterou mluví též domněnka § 1379 obč. zák. Po té stránce odkazuje se dovolatel na správné důvody nižších soudů, jež nevyvrátil. Rozhodnutí čis. 3405 a 3503 sb. n. s., na něž poukazuje dovolání, nedopadají na souzený případ, any mají zcela jiný skutkový a právní základ. K vývodům dovolatelovým se ještě připomíná, že v tomto sporu nejde o otázku, mohl-li by někdo jiný než strany nabýti práv z exekučního titulu vzniklého ve sporu, nýbrž jde jen o to, byla-li žalovaným exekučně zabavená pohledávka totožnou s pohledávkou postoupenou již před tím žalobci, dále že předmětem postupu mohou býti podle § 1393 obč. zák. a § 234 c. ř. s. i pohledávky sporné, a že dovolatelem zdůrazňovaná okolnost, že postoupený dlužník Alois K. byl o postupu vyrozuměn teprve po uzavření smíru, nepodporuje nijak stanovisko jím hájené, nýbrž spíše nasvědčuje tomu, že se postup a vyrozumění o něm vztahovaly právě na pohledávku smírem utvrzenou.

Čís. 10658.

Rozlišujícím znakem mezi smlouvou tržovou a smlouvou o dílo jest, co bylo podle úmyslu stran hlavním předmětem a účelem smlouvy, a teprve, kdyby o tomto úmyslu stran vznikly pochybnosti, jest se řídití vykládacím pravidlem § 1166 obč. zák. Pokud šlo o kupní smlouvu při objednávce prádla podle míry.

Co do vykonatelnosti exekučních titulů, vzniklých v republice Rakouské, v republice Československé platí ustanovení § 80 čis. 1 ex. ř. Byla-li příslušnost rakouského soudu vyloučena vzhledem k § 6 zákona o splátkových obchodech ze dne 27. dubna 1896, čis. 70 ř. zák., není exekuční titul vykonatelným na území Československé republiky.

(Rozh. ze dne 31. března 1931, R I 154/31.)

Vídeňská firma dodala tuzemci prádlo na splátky. Ježto nezaplatil, žalovala ho dodavatelka u vídeňských soudů, na základě dohody o při-